

Empanades existencials

La història. Buenos Aires, Argentina, avui. Després de vint-i-cinc anys de matrimoni i havent marxat el fill a estudiar a Espanya, Marcos i Ana decideixen separar-se, iniciant una nova vida amb diferents aventures sentimentals.

Les formes. El productor i guionista Juan Vera (Buenos Aires, 1968) dóna el salt a la direcció tot debutant amb una comèdia pretesament romàntica, destinada a un públic madur. S'agraeix l'esforç, però Vera encara no domina el ritme d'un gènere tan punyeter com la comèdia. Una cosa és escriure un guió més o menys potable, i altra convertir-lo en imatges fluïdes i estimulants. De fet, Vera peca de l'ambició del principiant. Pretén elaborar una comèdia romàntica i li surten unes empanades d'angoixa existencial. Dels filòsofs Nietzsche, Engels, Pascal al Herman Melville de 'Moby Dick', el guionista Vera exhibeix pedigrí literari. Se suposa que al servei de la parella protagonista, el Marcos i l'Ana, 'progres' llibertaris als qui la vida ha aburgosat. No així al fill, que ha aixecat el vol lluny del niu. Aquest subtema, la Síndrome del Niu Buit és el 'macguffin', l'excusa melodramàtica, que Juan Ve-

ra esgrimeix amb irregular eficàcia per connectar emotivament amb el seu públic. Generós en diàlegs i frases, allò de la proverbial retòrica argentina, el film els posa en boca d'un Ricardo Darín ventrut, però encara de bon veure, d'una exquisida Mercedes Morán i d'una bigarrada galeria de personatges secundaris que farceixen d'humor, de joia de viure i de sana mala llet una comèdia tòpica, amb ínfu-

les pseudo-existencialistes per al lluïment de Ricardo Darín, que ves per on s'estrena de productor. Dels tres actes de la funció, el primer i el tercer colen. El segon ni amb cola d'impacte. Algú que estimi Juan Vera i Ricardo Darín hauria de d'obligar-los a tallar trenta minuts del mega-rotllo. Per cert, ¿quin és l'amor menys pensat?

El fons. Tot va bé si acaba bé. Humà és ensopegar dues vegades en la mateixa pedra.

La imatge. Ana ballant una lambada, oferint-se a Marcos.

La frase. 'Más cuerpo, menos cabeza', sentència l'Ana. Per tant, l'amor és cosa d'hormones i de vísceres.

La recomanació. Per a les senyores fans del Ricardo Darín, i potser pel que fa a cinèfils llatinoamericans curiosos.

El amor menos pensado

Director: Juan Vera. **Intèrprets:** Ricardo Darín, Mercedes Morán, Luis Rubio. **Argentina, 2018. 136'.**
Alpicat, Funatic.